

filmoteca

En el nom del pare

Laura Pinyol

Periodista

@laurapinyol

Fa 25 anys, s'estrenava la pel·lícula *En el nom del pare* [*In the Name of the Father*] que, basada en fets reals, explica la història de Gerry Conlon —interpretat per Daniel Day-Lewis— un jove conflictiu que viu a Belfast. Corre el 1974 i la societat nord-irlandesa està acostumada a la violència, al silenci, a l'estat d'excepció, i a la tensió entre l'IRA i l'Exèrcit britànic.

Conlon malviu de petits furts però, un dia, provant d'escapar d'un control de soldats britànics prop d'un amagatall de membres de l'IRA, els posa en alerta i el grup se sent al descobert. Interrogat i amenaçat per l'organització armada, Gerry fuig a Londres amb el seu amic Paul, on declina instal·lar-se a casa d'una tieta per raure a una comuna de hippys, un catau de sexe i drogues.

El 5 d'octubre del 1974, a Guildford, un suburbi de Londres, dos pubs sovintejats per soldats britànics són l'objectiu d'un atemptat. El resultat són cinc morts. L'atac al cor del Regne exaspera l'Estat i la societat britànica, que exigeix una resposta ràpida i contundent. Paul i Gerry són detinguts per una falsa

denúncia. I Gerry és llargament torturat, acusat de pertinença a l'IRA, gràcies a la llei antiterrorista que emparava la seva detenció durant més d'una setmana sense la obligatorietat de passar a disposició judicial.

Gerry, després de negar durant dies la seva vinculació amb l'IRA, signa una declaració on s'autoinculpa, implica el seu amic Paul Hill, els seus companys hippys —coneguts com els Quatre de Guildford—, el seu pare, que és detingut quan viatjava a Londres per ajudar-lo i, fins i tot, la seva tieta després d'un muntatge policial per incriminar-los.

Condemnats per assassinat i altres càrrecs, se'ls imposa una pena de cadena perpètua, en un judici farsa ple de falsedats i proves manipulades. El drama del pare i el fill Conlon també és en el que es converteix la seva relació dins d'una mateixa cel·la a la presó. El film narra aquesta decrepitud i l'odi creixent en Conlon, que veu com les seves penes no són commutades quan es deté l'autèntic autor dels atemptats i se'n declara culpable després de ser arrestat per la policia.

**En el nom del pare és una elegia per als nostres dies,
25 anys després de la seva estrena, gairebé 45 anys
després dels fets que s'hi expliquen**

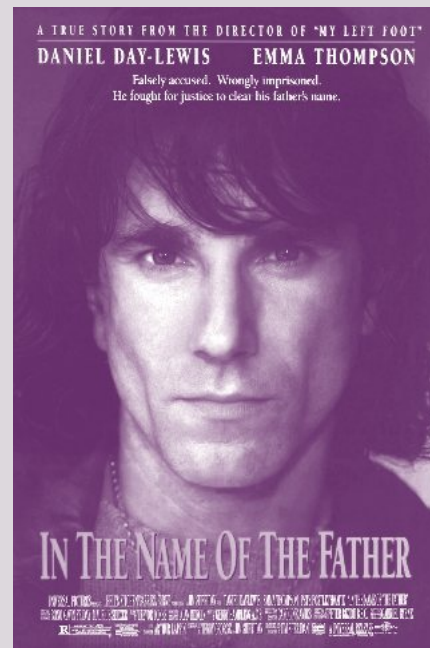
Davant l'escàndol, la jerarquia policial decideix no remoure el cas. Giuseppe Conlon veu amb desesperació com el seu fill Gerry cau en les drogues, la frustració i l'odi corrosiu en coincidir amb el responsable de l'atemptat al mateix centre. Però la malaltia del pare impulsa Gerry a buscar una sortida a la situació i netejar el seu nom, el nom del pare. És el torn de l'advocada Gareth Peirce —interpretada per Emma Thompson— que es fa seva la causa de la indefensió dels acusats per treure'ls de la presó en una lluita judicial que s'allargarà tres anys. En aquest temps, el cas es reobre i es reverteix la situació injusta dels presos, en un clímax emotiu i terrible, a la vegada.

En definitiva, *En el nom del pare* és una petita obra d'art que va commoure l'opinió pública fa 25 anys i té el poder de commoure avui. Fa un acurat retrat de l'univers social d'Irlanda del Nord de la dècada de 1970: amb la discriminació dels catòlics per part de la classe dirigent protestant; de com l'IRA era una poderosa organització a l'ombra que articulava tota la societat nord-irlandesa a través del terror però també d'un relat de pertinença; de com els braços de

l'Estat poden trepitjar drets fonamentals en benefici propi, saltant-se si cal els fonaments de la democràcia; i de com pot enquistar-se la corrupció en sistemes com el jurídic o policial.

Una pel·lícula que, tanmateix, no es rendeix al victimisme i aleteja símptomes d'esperança amb l'abnegació de l'advocada Peirce, per exemple amb la seva cèlebre declaració quan, davant la prova exculpatòria, afirma que «aquest document desacredita el sistema legal britànic en la seva totalitat». És a dir, que la llei si és arbitrària o s'extralimita, dinamita el sistema de dalt a baix.

En el nom del pare és una elegia per als nostres dies, 25 anys després de la seva estrena, gairebé 45 anys després dels fets que s'hi expliquen. Perquè hi ha arguments que sempre són universals. ■

En el nom del pare
Jim Sheridan

1993